

ВЕРЕСЕНЬ

1978

Київ

НАСРІД

НАОЧНИЙ ПРИКЛАД

Виходить з січня 1927 р.

№ 17 (1035)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У деяких колгоспах і радгоспах така важлива галузь тваринництва, як вівчарство, ведеться на низькому рівні.

— Зараз я йому покажу, на якому рівні має бути вівчарство!

22-44

Зобов'язання за шафною

Якщо когось закортить побачити й кожної фіброю своєї душі відчувати, як на практиці виглядає формально-бюрократичне ставлення до соціалістичного змагання, — нехай їде на Волинь, а конкретніше — у колгосп імені Ватутіна Ківерцівського району.

Чому саме формально-бюрократичне, запитаєте ви, а не, скажімо, просто безвідповідальне, адже це, по суті, одне і те ж саме?

З одного боку, воно ніби й так, а з другого — є між цими ставленнями нюанси. Ну, от уявіть собі, приміром, що з районної трибуни два товариші звітують про організацію і хід змагання у керованих ними господарствах. Просто безвідповідальному, власне, нема про що звітувати: у нього й того нема, і другого, й третього, бо на все він махнув рукою, а коли щось і є, то його неозброєним оком і не помітиш. Зате виступ І. П. Самборика, голови колгоспу імені Ватутіна,

де, як ми уже сказали, процвітає формально-бюрократичне ставлення, неодмінно був би витриманий у мажорному тоні. Усе в нього, на перший погляд, є. І зобов'язання доярки своєчасно взяла, і договори на змагання між собою уклали, і червоний куточок на фермі обладнаний на рівні вимог (є стенд, на якому вивішують призища переможців та тих, кому треба підтягнутися), і навіть підсумки підбивають та премії вручають. Та в тому й біда, що вся ця наявність розрахована саме на перший погляд.

Відверто кажучи, коли я окинув тим поглядом червоний куток, то навіть промайнула була думка, чи не доведеться мені передовий досвід поширювати. Коли ж підійшов ближче і придивився уважніше, то ця думка зникла та більше й не з'являлася. Бо на яскравому стенді, що мусив інформувати про переможців і відстаючих, жовтіли малоестетичні папірці двомісячної давності.

— Забули замінити, — пояснила головний зоотехнік Раїса Омелянівна Левчук. — Але це не велика біда, бо і в позаминулому, і в минулому місяці у змаганні перемогла одна й та ж доярка — Олена Яковець.

— А як же довідатися, хто з ким змагається? — питаю.

— Нема нічого простішого, — відповіла зоотехнік. — Допоможіть мені відсунути шафу, за нею ви побачите стенд, а на стенді вивішено договори на соцзмагання.

Удвох насили відсовуємо шафу.

— Ось, бачите, — каже Раїса Омелянівна, — Олена Яковець змагається з Галиною Футрук, Варвара Андрощук — з Галиною Климчук. І так далі. Тут у нас повний порядок.

Щоб остаточно переконатися «в повному порядку», питаю доярку Марію Шевчук, яка саме взялася за обідні доїння:

— Хто ж ваша суперниця?

— Як хто — Варка!.. Варвара Андрощук, — відповіла жінка. — Ми з нею не перший рік змагаємося.

— А ви не помиляєтесь? — кажу. — Он же в договорі записано, що Варварина суперниця — Галина Климчук.

— Не знаю, що там у договорі написано, а я змагаюся з Варкою, — стояла на своєму М. Шевчук. — А Галина, щоб ви знали, у нас не працює.

Хоч у газетах пишуть, що в таких випадках коментарі зайві, я все ж попросив голову колгоспу І. П. Самборика і секретаря парторганіза-

ції О. Г. Федорова прокоментувати побачене мною і почуте.

— Це все дрібниці, — категорично відповів парторг. — Ну, вилетіло в доярки з голови, з ким вона змагається. Головне — принцип. А в принципі у нас повний порядок. Зобов'язання висять! Висять. Я сам їх розробив і навіть місячний графік склав. Кожен, хто захоче, може з ними ознайомитися. Щомісяця переможців свої п'ятнадцять карбованців одержує? Одержує. За друге місце ми платимо десять, а за третє — п'ять карбованців. А що їде, на вашу думку, потрібні?

На мою думку, та ж таки доярка Олена Яковець старалася не тільки заради п'ятнадцяти карбованців, хоч і вони, звісно, сімейному бюджету не зашкодять. Їй би, напевно, було багато приємніше, коли б її за п'ятнадцятькою не посилали в касу, а вручили премію привселюдно, і прізвище її вивішували не на клептику з учнівського зошити, а на відповідно оформленому стенді. Може, варто також прикинути, де краще: тицнути в руки п'ятірку за торець м'яса чи вручити гарний пам'ятний подарунок. Словом, на мою думку, треба робити так, щоб люди відчували: усе те, що називають змаганнями, існує не на папері, призначеному для показу керівному оку, яке може хвалити або лаяти, а виключно з поваги до них, до їхньої сумлінної праці.

Іще, на мою думку, не можна назвати справжнім змаганням, коли одна доярка береється надіти за рік 2000 кілограмів молока від корови і викликає на змагання (за вказівкою зверху) ін-

шу, в якій зобов'язання — півтори тисячі кілограмів. Не кажу вже про те, що у людей кози дають більше молока.

— Ми виходимо з наших умов, — пояснив мені голова колгоспу Іван Петрович Самборик. — В одній групі корів сильніша, а в другій — першість. А до того ж, у нас несприятливі кліматичні умови, погані ґрунти та ще й пізня весна.

Можна подумати, що весна запізнилася з візитом лише в колгосп імені Ватутіна. В таких же умовах перебувають багато господарств Волині, одначе там і тритисячній надії не дивина. А колгосп імені Ватутіна кільканадцять років тупцює на місці, і справа тут не в порох року. Казає же один мудрий чоловік: хто хоче щось робити — шукає можливості, хто не хоче — шукає причини. І тоді навіть найскромніші зобов'язання доводиться ховати за шафою.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Волинська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Набридло колгоспникам колгоспу «Дружба» (Харківщина) миритися з тим, що байдуже ставиться до своїх обов'язків їхній голова Александров Н. В., і написали вони листа до редакції про численні факти безгосподарності.

Перець звернувся з цим листом до начальника Шевченківського районного управління сільського господарства тов. Н. Д. Ясира. Минав час, а відповіді — ніякої. Довелося редакції писати нагадування, а згодом — і ще одне. Лише тоді тов. Ясир надіслав відповідь про те, що при перевірці усі факти, вказані колгоспниками, підтвердились. За допущену безгосподарність голову колгоспу Александрова Н. В. з роботи знято. Що ж стосується затримки з відповіддю, то вона сталася з вини головного агронома управління сільського господарства Матіяка Б. Я., на якого за несвоєчасний розгляд листа накладено партійне стягнення.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Сезонне.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ВИСОКА ОЦІНКА ДЕГУСТАТОРІВ

Високу оцінку дрітникам у томатному соусі дав мешканець села Федорівки Кіровоградського району (тієї ж Кіровоградської області) Л. Холодй, який виявив їх у банках із консервованою тютюною виробництва Бердянського об'єднання «Північазрибпром». Дегустатори штабквартири ТАП підтвердили цю оцінку. Спради, дрітники повністю зберігають у томаті усі свої дрітні властивості.

НОВИЙ ПРЕДМЕТ У ВУЗІ

ЗАПОРІЗЬКА область. (Кор. ТАП). У Мелітопольському інституті механізації сільського господарства запроваджено новий предмет: фігурне водіння тракторів та інших сільськогосподарських машин. — Ми маємо для цього всі умови. — повідомив кореспонденту ТАП доцент кафедри «Трактори і автомобілі» В. Г. Гневанський. — Після того, як у грудні минулого року Мелітопольська «Тепломер-

жа» взялася ремонтувати тепло-трасу на території інституту, наше подвір'я давно вже стало винятково пересіченою місцевістю.

НОВА РІЧКА

виникла у селі Ямниці Івано-Франківського району. Однак ніхто не спочиває на її берегах, а, навпаки, тікає від неї, як чорт від ладану, бо свій початок вона бере не з чистого джерельця, а з випускної каналізаційної системи Івано-Франківського заводу залізобетонних виробів. Адміністрація заводу оголосила конкурс на кращу назву нової річки.

ВЕЧІР ЗАПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ

СДЕСЬКА область. (Кор. ТАП). У селі Монаші Білгород-Дністровського району відбувся вечір запитань і відповідей з участю керівників районного вузла зв'язку. На єдине запитання «Кого ж, нарешті, буде радіофіковане наше село?» зазвичай відповіли: «А Бог його знає!»

Могилів-Подільська швейна фабрика (Вінницьчина) випускала такі куртки з бобової, які можна було оцінити хіба що тільки дайною. Про це писалося у замітці «Підслуханий діалог» (№ 12 журналу).

Дайна — то оцінка, яку виставив Перець. А як оцінив цю продукцію Могилів-Подільський міський комітет народного контролю, видно з відповіді, яку надіслав редакції голова комітету тов. Ф. Д. Коваль. Він повідомив, що одразу ж після виступу Перця було створено спеціальну комісію, яка перевірила листів пошитих курток і виявила численні виробничі дефекти. Матеріали перевірки обговорювалися на зборах колективу фабрики. Наказом дирекції за допущений брак з роботи знято майстра Войтюк Е., контролера відділу технічного контролю Лециньську О., бригадира Ференс Л. Дисциплінарні стягнення накладено на технологів Ковальчук І., Коник А., Кривоносіву Н., Тодосійчук Л., Березу Н., Поправко М. Контролерів відділу технічного контролю позбавлено премії.

Дали перцю!

— Ти ж казав, синку, що в місті залишишся?
— Та, виявляється, мамо, в місті теж працювати треба.

Микола ТИЩУК

ВОВЧА ДОБРИСТЬ

Вовк поговорі пустив, що їде у травюди.

Зраділи всі, влаштували обіди:

— Пожуйте калорійного січня! —

Запрошує Вівця.

Коза й собі: — Чи ось капустку свіжу!

— Твердою, — мнеться Вовк, — такої не вгризну...

Сінце ж... сінце — сухе. Мені м'якішу б їжу.

— Може-е... може-енті! М'яку і запашну, —

Замукало Теля, — я вам для апетиту

Травичку пропоную соковиту...

— Ну, що ви! Боже збав! Щоб об'їдав я вас?!

Ні, набирайте жиру про запас.

Здорові їжте. Я ще маю час.

В буфеті за столом обідає Лаврін...

— До хліба й сала

Не кепсько, — каже, — мати й хрін...

— Беріть, — офіціантка відказала, —

У слючку. Сmacherий! І гарно виглядає:

Під колір бурячка... Ще й наклейка яскрава.

— Та не в яскравості тут справа, —

Лаврін відповідає, —

Потрібен хрін, а не вода.

Гранчастий слюк, етикетка, дата, —

Реклама, визнаю, багата,

А гостроти нема — нема і свята.

У мене ж хрін — натер я сам,

Уранці та, а й досі

ХРІН З ЕТИКЕТНОЮ

Лоскоче й крутить в носі,

Та й так, що аж роса

На лобі виступає;

І щось терпке язик тобі щипає...

* * *

Е-е, що Лаврінові! От потрудився він, —

І маєте щипливий хрін!

А наш брат-гуморист не день, не два, буває,

І сьак, і так слова перетирає,

І етикетка є: та як ти не крути —

А не щипа: бракує гостроти.

ОБІЦЯНКИ-ЦЯЦЯНКИ...

Обіцяв начальник ПМК:
— Буде ферма в строці! Та ще й яка!
Тут корівники постануть в ряд,
Там оне — споруда для телят;
НОП і автоматика у них,
Кнопочку натиснув — тільки вжик! —
Транспортер запрацював уміть,
Вентилятор угорі шумить,
Йдуть механізовано корми
Влітку, восени, серед зими...
Буде вдячний нам колгосп «Дніпро»
За сумлінну працю, за добро;
Адже зробим для корів комфорт,
Ніби санаторій чи курорт.
Й запевняю всіх я гаряче,
Молоко рікою потече!...
— Так начальник Логвин говорив
(Він себе ще й, кажуть, в груди бив —
Присягався-обіцяв).
І ось
Будівництво ферми почалося.
Сперш у праці — не ловили гав...
Тільки згодом
Темп роботи спав...
І тепер,
Хоч строки вже пройшли,
Ферми ще немає, не здали.
Правда, є вже пара корпусів,
Та не можна ставити корів...
Не обладнано нічого в них...
Словом, як-то кажуть, сміх і гріх...
ПМК ж — ні меле, ні кує:
Мало на об'єкт людей дає,
Й той, хто приїде, тільки чує чуб,
Бо не завезли потрібних труб,
Бо немає дощок і т. д.
Тож робота знов стоїть, не йде...
А колгоспу хоч кричи «ку-ку»:
Збільшили вже план по молоку.
Тобто, й на отих дали корів,
Котрих ще нема і поговів,
Котрі мають ще на фермі бути,
Кіт збудує, як зведуть...
А коли збудується вона —
Й сам начальник ПМК не знає —
Ні, не Логвин — вже того нема
(Він посаду іншу обіймає),
Вже високолян там
Без кінця,
Як і попередник, обіця;
Із слів мереживо снує
Й теж себе, між іншим, в груди б'є!

Про те «биття в груди» начальника
пересувної механізованої колонії № 229
В. І. Високоляна знає і його керівництво
в тресті «Уманьсільбуд» та у виробничо-
му об'єднанні «Черкассільбуд». Знає і
мовчить. Зате криком кричить правління
колгоспу «Дніпро» (Звенигородський рай-
он на Черкащині). У молочнотоварну
ферму, яку мали здати ще торік, укла-
дено майже півтора мільйона карбован-
ців. Залишилося робіт, на триста тисяч
карбованців, але кінця-краю тим робо-
там не видно й не відомо, коли завер-
шиться будівництво, бо працюють за
принципом «як мокре горить». І що ці-
каво — при цьому не перестають розки-
датися ура-оптимістичними обіцянками-
цяцянками...

Тільки з гарних обіцянок-слів
Ферми ще ніхто не спорудив.
Бо відомо: користь з них така,
Як з козла (пробачте!) молока.
Тож потрібно менше обіцять,
І натомість краще працювати.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

Як приємно, буває, стає на душі, коли тривалий час не маєш від рід-
ної людини аніякісної вістки і вже з сумом та розчаруванням по-
чинаєш думати, що про тебе геть-чисто забули, — і раптом одержуєш
листа й дізнаєшся: все гаразд, рідна людина пам'ятає, шле свої палкі
привітання і, як завжди, продовжує жити й клопотатися твоїми інте-
ресами.

Такою рідною людиною для працівників відділу капітального будів-
ництва Городнянського райсільгоспуправління Чернігівської області вже
давно став товариш Шиневич — директор республіканського комбінату
сінажних башт, розташованого у м. Коростені на Житомирщині. Ще у
1977 році товариш Шиневич з ентузіазмом санкціонував угоду, за якою
керований ним комбінат мав змонтувати збірні бетонні сінажні башти в
колгоспі імені Фрунзе Городнянського району. При цьому в угоді зазна-
чалось, що монтаж розпочнеться в січні 1978 року і до початку сінозби-
рання башти будуть повністю готові прийняти перші тонни висококало-
рійного та поживного корму для худоби.

Колгосп негайно ж після підписання угоди перерахував комбінатові
аванс — 8,5 тисячі карбованців, виготовив проектно-кошторисну доку-
ментацію і завіз устаткування. Одначе минули січень, лютий, березень,
потім весняне сонечко звеліло травам вигулькувати з землі й активно
рости, а в травні та червні колгоспники вже повиним ходом косили сіно
й переробляли на сінаж. От тільки закладати його було нікуди.

Керівники відділу капітального будівництва, які щиро полюбили то-
вариша Шиневича за енергію та діловитість, проявлені ним при підпи-

ПОДВІЙНА РАДІСТЬ

санні угоди, затурбувалися: а чи не забув він про них? І вдарили у Ко-
ростень телеграму. У відповідь — анічирок. Ударили в Житомирський
обласний комітет народного контролю: мовляв, хвилюємося — дорогим
нам товариш Шиневич не подає про себе звістки. Тех мовчок.

І коли городнянських замовників огорнув великий сум і вони у роз-
пачі стали заготовляти попіл, щоб посипати ним свої голови — так вра-
зило їх неочікуване збайдужіння товариша Шиневича, — раптом із
Коростеня прийшов лист! Директор комбінату сінажних башт, виявлять-
ся, зовсім не забув про своїх городнянських підопечних і з притаманною
йому турботливості писав:

«Для раціонального планування виробництва і монтажу в 1979 році
збірних бетонних сінажних башт прошу надіслати на адресу республі-
канського комбінату такі дані: 1. Найменування колгоспу, де буде за-
плановано монтаж сінажних башт у 1979 році; 2. Наявність проектно-
кошторисної документації; 3. Спосіб робіт (господарський чи підряд-
ний)» і т. д.

І хоч з листа виходило, що ніякі роботи нинішнього року вже не
проводитимуться, а як воно буде через рік — теж невідомо, бо товариш
Шиневич нічого не пояснював і нічого конкретного не повідомляв, усе ж
на серці його адресатів стало легко і весело.

От і скажіть: хіба ж не правильно вчинили товариші з Городні, які
спершу безпідставно були розчарувалися в директорів комбінату, а по-
тім, самокритично усвідомивши помилку, вирішили поділитися своєю ра-
дістю з усією республікою і тому розповіли цю історію зі щасливим кін-
цем Перцеві!

Безумовно, правильно. Як кажуть, розділена радість — подвійна.
В. ЧЕПІГА.

ПЕДАГОГІЧНА ПОРАЗКА

З розмови в учительській
Вікторівської восьмирічної школи
Березівського району Одеської області.

Учитель. І як тобі, Петре, не сором-
но? Уроків не вчиш, завжди запізнюєшся,
нічого вчасно не робиш. Ким же ти змо-
жеш бути?

Учень. Будівельником у пересувній ме-
ханізованій колонії № 203 тресту «Одеса-
сільбуд»!

Учитель. Та хто тебе туди візьме? У
будівельників — плани, графіки, дисциплі-
на. З твоїм характером нічого туди й по-
тикати.

Учень. Саме з моїм тільки й потикати-
ся. Скільки часу ця ПМК будує нам нову
школу? Ще торік обіцяли здати. А що має-
мо? І досі не закінчено очисних споруд, не
працює опалювальна система, до кабінетів
не підведено сигналізації, території не
впорядковано... І нікому за це ніяких не-
приємностей! А ви кажете...

Учитель. Кхе-кхе... М-да... Ну, добре,
йди на урок...

Ю. ЩЕНКО.

Коли поїзд «Львів — Київ», віді-
йшовши од чергової станції, набрав
повну швидкість, я рішуче підійшов
до стоп-крана і рвонув його на се-
бе. Скрегіт гальм і зойки окремих
слесарів пасажирів заглушив
владний голос провідниці:

— А тепер штраф заплатимо!

— І не подумою, — зухвало ска-
зав я.

— Тут і думати нічого, — мовила
провідниця. — Зараз покличемо на-
чальника поїзда...

Начальник не примусив себе чека-
ти. Він зміряв мене поглядом, який
випромінював здивування і водночас
непримиренність до подібних вчин-
ків.

— Чому зупинили поїзд? — суво-
ро спитав він.

— Хотів розвинути птаха, що си-
дів на антені он того будиночка під
стріхою.

— Будемо штрафувати! — прорік
начальник.

— Нічого у вас не вийде, — запе-
речив я.

— Ану платіть штраф! — роззі-
лився начальник.

— Ніколи! — впевнено заявив я.

— Це вже нахабство, — почерво-
нів від обурення начальник. — За-
тримати на цілу хвилину поїзд і
клеїти із себе дурня! Ви знаєте, що
значить хвилина простою вагона? А
цілого поїзда?

— Знаю, що це великі збитки для
залізниці.

— Правильно, — зрадів моїм кміт-
ливості начальник. — І хто ж, по-ва-
шому, має компенсувати ці збитки?

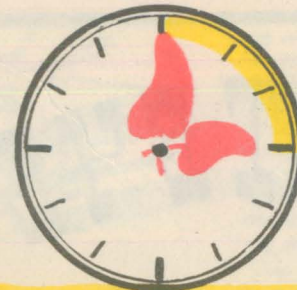
— Тільки не я!

У начальника поїзда почало нер-
вово сіпатися підборіддя.

— Якби ви познайомилися ось із
цими документами, — витяг я з ки-
шені купу паперів, — то перестали
б хвилюватися. Зрозуміли б, що не
треба через якусь там хвилину про-
стою поїзда зчиняти скандал.

— Мене не цікавить... — почав,
було, начальник, та я перебив його:
— Гляньте на цю довідку. Тут на-
писано, що таке солідне підприємст-
во, як Львівський заводобудівний

ОДНУ
ХВИЛИНОЧКУ!

Діалог біля стоп-крана

комбінат так довго навантажують і роз-
вантажують вагони, що кожен з них
простоює на дві години більше, ніж
належить за нормою. Уявляєте, що
таке дві години простою?

— Уявляю, — сказав начальник.

— А якщо ці дві години помножи-
ти на величезну кількість вагонів, що
обслуговують підприємство?

— Теж уявляю, — сказав началь-
ник.

— А взяти Ужгородський фанер-
но-меблевий комбінат, — вів далі
я. — Тут середній простій кожного
вагона — півтори години. За чотири
місяці залізниця втрачає від такого
простою більше ста вагонівантаж-
них ресурсів. А цього б вистачило,
щоб додатково перевезти тисячі
центнерів зерна, сотні тонн вугілля...

— Все це переконливо, — сказав
начальник, — але...

— Але є ще переконливіші факти,
— продовжував я. — Ужгородський
завод залізобетонних виробів і кон-
струкцій перевищує норми простою
на чотири з гаком години. Якби ко-
жен пасажир нашого поїзда щохви-
лини смикав за стоп-кран, то збитки
від цього смикання не дорівнювали

б і тисячній долі тих втрат, яких під-
приємство регулярно завдає залізни-
ці.

— До речі, про стоп-кран... — на-
гадав начальник.

— От я і кажу, — вів я далі, — ви
звинувачуєте мене в тому, що на
хвилину затримав поїзд, і збираєте-
ся оштрафувати. А чому ж ніхто не
штрафує, приміром, керівників Ми-
колайського цементно-гірничого ко-
мбінату за те, що вони регулярно
порушують норми простою? За те,
що залізниця через халатність пра-
цівників підприємства втрачає за
чотири місяці тисячу триста отих ва-
гонно-вантажних ресурсів?

— Принаймні в тих керівників під-
приємств є хоч якісь об'єктивні при-
чини, а от у вас їх немає, — запереч-
чив начальник.

— І в них немає, — запевнив я. —
Наприклад, які об'єктивні причини
дозволяють працівникам Львівського
пляшкового заводу тримати у себе
вагони двічі довше, ніж дозволено
за нормою? Причин об'єктивних
жодної, зате є небажання елемен-
тарно раціоналізувати вантажні ро-
боти. Бо пляшки вантажаться обе-
ремками, навалом, найпримітивішим

способом. Чи, скажімо, які об'єкти-
вні причини має керівництво такого
велетня, як ровенське виробниче
об'єднання «Азот», на під'їзних коли-
ях якого щоразу простоює на три
години довше аж кілька тисяч ваго-
нів? Хіба можна назвати об'єктивни-
ми причинами те, що вантажні при-
строї тут не діють, що з дванадцяти
машин працює лише чотири-п'ять,
що штат вантажників не укомплекто-
ваний, а начальники залізничного це-
ху і помічники директора по транс-
порту міняються так часто, що їх на-
віть в обличчя ніхто запам'ятати не
може...

Мій співрозмовник задумливо ди-
вився у вікно.

— І все ж такі мушу вас оштра-
фувати, — не зовсім впевнено мо-
вив він. — Ось так безпримично
смикнути за стоп-кран — таке ні в
які ворота не лізе. Ніякої логіки!

— Яка там логіка, — відгукнувся
я. — Спробуйте знайти її, наприклад,
в діях директора Олександрівського
заводу мінвод Олександра Дмитровича Ко-
фичука. Одержавши якусь зі Львова
вагон із пляшками, він, замість на-
повнити їх мінводою, взяв і спере-
середя повернув порожній посуд Ра-
дянському гастрономторгу. Бо чо-

мусь того дня йому було гідко ди-
витися саме на порожні пляшки. І
не просто повернув, а й заявив у
відповідь на протести торговельних
працівників: «Ця ваша тара в мене
ось де сидить!» Де сидить тара у
Олександра Дмитровича і чому вона
там сидить, з'ясувати не вдалося. А
от те, що його витівка коштувала за-
лізниці не одну сотню карбованців,
— це абсолютний факт...

На обличчя начальника поїзда від-
дзеркалювалась внутрішня боротьба.
Мабуть, боролися обов'язок з об'єк-
тивністю.

— Можливо, ви і маєте рацію, —
нарешті сказав він. — Але я не хочу
бути серед тих, хто кризь пальці ди-
виться на цю кричущу безгосподар-
ність.

Він витягнув бланк протоколу і су-
воро запитав:

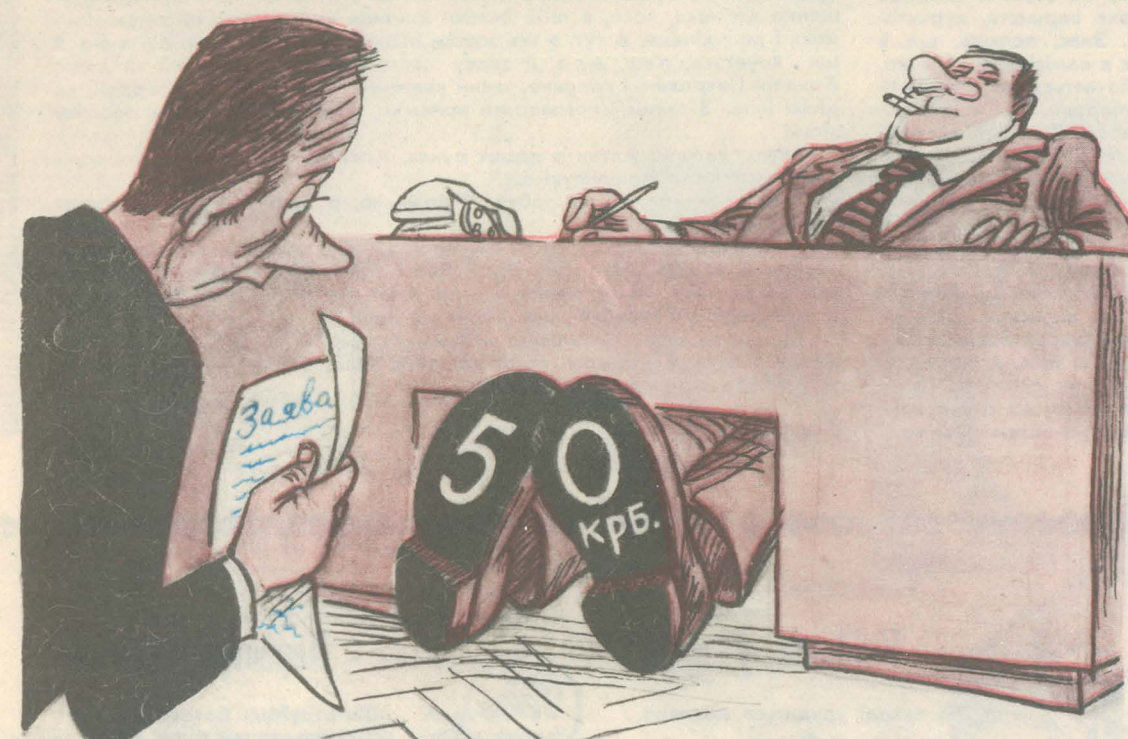
— Ваше прізвище?

Ю. ПРОКОПЕНКО.
Львівська область.

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Степан ОЛІЙНИК

«В ТЕЧЕННІ ДНЯ!»

Рано-вранці
Присмну вам звістку
Телефон у квартиру несе:
— Будьте дома! Сьогодні
«Хімістка»
Ваші плаття й пальто привезе!..

Ви хотіли спитати: — А шубку?
А приїде машина коли?..
Та «Хімістка» вже кинула трубку.
Й ви самі їй
Дзвонить почали:

Щоб про час —
Поточніше сказали!
Вам же — йти. Й на роботі рідна...
Додзвонились. І вам відрубали:
«Ожидайте в течение дня!».

Прив'язали вас!
Тож у сусіди
Позичаєте хліба шматок,
Бо покіль ота послуга їде,
Ви «в течение дня» — ні на крок!

І не ви тільки
То на годинник,
То з вікна поглядаєте в двір:
Щоб, як слід, холодив холодильник,
Ждуть частенько — в десятках
квартир!

Та й «сюрпризи»,
Сказати, до речі,
Ждуть, буває, і вас, і мене:
Приїде майстер ваш десь аж
під вечір,
Щось помагає, щось колупне...

— Діло кепське! —
Випалює фразу. —
Тут потрібні деталі нові,
Піду зараз на склад чи на базу, —
Мовить звично слова ті черстві.

— Буду завтра! — додасть наостанку.
(Без нічого прийшов, навантаження!).
— А коли саме приїдете? Зранку?..
І він кидає: — В течение дня!

...У двадцятій квартирі,
Над нами,
Якось сталася справжня біда —
«Недогвинчений», видно,
майстрами,
Кран у кухні зірвала вода!

Дзвоним в ЖЕК:
— Швидко майстра давай!..
А спокійний басок зупиня
(Записав, мовляв, не підганяйте):
— Майстер буде... «в течение дня!»

Не ждучи від них толку і діла,
Мусив друг наш зробити одно:
Натягнув на трубу, що свистіла,
Довгий шланг!
І пустив — у вікно!

Порадівши тим чистим калюжам,
Дворова гамірна хлопчарня
Залюбки,
В літню спеку під «душем»
Розважалась... «в течение дня!»

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДИ

СКАЗАНО — ЖЕНЩИНА

«Всесвіт. Проблеми. Трагедія
подещина.
А я закохалася. Сказано —
«Жінка твоя. Але я твоїша».
«А бже ж мій! Марудна штука —
Якщо й від тебе берегтися».
(Ліна КОСТЕНКО.
Із збірки «Над берегами
вічної ріки»).

Я жінчина. Така у мене жисть:
Твоїша я, йогіша і нашіша.
Читателю! Мене ти беремись,
Як закохаюсь — буду ще віршіша.

ОЦЕ СТИМУЛ!

«Місце де твоє? Де певний вимір?
Грань? Начало всіх твоїх начал?
Я пилію із світлиці вимів,
Стіл дубовим листям увітчував».
(Роман ЛУВКІВСЬКИЙ.
Із збірки «Звіздар»).

Всяк себе і світ пізнати прагне,
І в поета є така біда:
Завше філософствувати тягне,
Як у руни віник попадає.

Віталій НЕЧИТАЙЛО.

м. Львів.

ПОЕТИЧНЕ ПОТІННЯ

Ти кажеш — я поезію роблю.
То що ж, люблю я будь-яку роботу —
тану, щоб аж до сьомого до поту.
А ти своє: «Я поту не терплю».

(З ліричної збірки Віктора БАРА-
НОВА, автора численних пародій).

Фугую вірші, аж тріщить хребет,
Стругаю строфи, образи пиляю,
цезуру до цезури підганяю,
рубую рубаї, ліплю сонет.

У три струмки дзюрчить із мене піт.
Нелегко, ні, поезію любити!
Це ж сильні вірші треба наробити,
щоб першодруком видатись у світ...
Ну, а тебе, читачу, попрошу:
прийми мій труд. Клепаю, як умію.
А щось не так — скажи: я попотію
й пародію на себе натешу!

Вас, ШУКАЙЛО.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Гасло бюрократа: «Наповни-
мо і переповнимо чашу терпіння
клієнтів!»

● У хабарника всі дні — при-
йомні.

● Не в кожного вистачає інте-
лекту жити чужим розумом.

● Узв'язав на себе підвищене зобо-
в'язання — закінчити робочий день
достроково.

Олег СЕГН.

Перестраховальник

Він отруїтися боявся так,
Що продавцям було надивовижу.
Бо навіть м'ясо (ясно, тільки —
свіже!)
В сьогоднішню газету загортав.

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

Увійшов у курс

На складі трудиться недавно,
Але вже зна Федот,
Що тонна має кілограмів
Десь так... із вісімсот.

Володимир БРОВИНСЬКИЙ.

Оперативність

Двадцять днів листа писали,
Цілий місяць «підправляли»,
А коли вже дотягли —
До архіву віддали.

Федір КИРИЧЕНКО.

ЧАРИ ЗАСТОЛЛЯ

ГУМОРЕСКА

— Ач забігав, ач заметушився! Тарган та й годі! Вуса й ті спітніли.
Туди-сюди, туди-сюди. Це при його комплекції! Думав, як будматеріали
наліво сплавив, заактував це діло — то й кінці в воду? Та-ак, Аркадій
Петрович, бувалий ти хапуга, беручий. Але ревізора Нажданенка на
полові не проведеш. Ревізор Нажданенко усе розкрутив. Він чоловік
битий, тертий, до всього докопався.

Ти зараз, Аркадій Петрович, очі ховаєш, метушишся, столик накри-
ваєш, відчуваш, мабуть, що швах твої діла. Ось на столі й бальзам
ризкий появився, і коньячок вірменський, ікорка зерниста, курчата-
табака прилетіли, осетрина заливна припливала. Знає, псяюха, що я
люблю, од чого відмовитись не зможу. Так і б'є в самісіньке яблуко,
так і б'є. Снайпер та й годі! Та ще, хитрун, вибачається за скромний
стіл, руками розводить, винувано посміхається. Кучеряво, однак, живеш-
поживаш, Аркадій Петрович, на широку ногу живеш. Он дачу яку собі
одгромав. Немовляти ясно, що не на трудові заощадження будував.
Двоповерхова, простора. Більша, ніж у самого Тихона Матвійовича. По-
думати тільки — Тихона Матвійовича переплюнуві!.. Це вже ні в які
ворота не лізе. Такі діла, друже, криміналом пахнуть. Ну та я це все в
акті зафіксував.

От ти й сів нарешті, вгломонився, бальзам розливаєш. А руки, однак,
тремтять, душенька твоя нікчемна. Гарезд, будемо здорові! Ти, Аркадій
Петрович, положим, і так здоровий. Пика он аж вилискує, очей не
видно, запливли, три підборіддя, черево, як пивна бочка. Бегемот бє-
гемотом. А-а-а, добре пішов бальзамчик, і груздь за ним, й ікорка. Й
огірочки смакові, всі в пупирчиках, в пупирчиках, як гусятини. Та не
вибачайся, не виправдовуйся, Христа ради. Це ж я так, до слова при-
йшлося. Ну, нема гуски, й не треба, іншим разом попробуєм. Хай вона

поки плаває собі, жирок нагулює. А ми люди не горді, нас і курчата-
табака влаштувають.

Так, це я вже пробував, це теж їв. Салат-олівець? Не відмовлюся, ма-
буть. Ще чарчину! Можна. Звичайно, звичайно, я хіба проти. Напій бо-
гів, прямо з Риги. За все найкраще! Ех, і міценька штука цей бальзам!
Закусимо осетринкою. Пливи-но сюди, рибко, пливи, золотая. Гм! Де
ви її впіймали? В цих широтах, вважаю, рибкою давно вже не пахне. З
твоєї, між іншим, милості, Аркадій Петрович, очисні споруди на вві-
реному заводі ще й досі не збудовані, асигнування на будівництво з
року в рік не використовуються. Ну, я першим ділом це в акті ревізії
зафіксував. Аякже, святе діло — охорона навколишнього середовища!
Та-ак.

А, от і шашлики підоспіли, димлять, чортяки, що твій завод. Правда,
аромат приємніший. Хіба коньячку ми ще не куштували? Дивно! Ох,
і проноза ж ти, Аркадій Петрович! І де ти доп'яв таке чудо? Клянусь
своїми командировочними, що такого коньяку не подадуть і в най-
кращому ресторані.

Та що там казати! Взяти, приміром, мою недавню ревізію. Переві-
ряв я Кондращенка в сусідній області. Так він мене таким сурогатом
пригощав, що згадати гидко. Жуть! Так от я й кажу: чого цей Кондра-
щенко добився, чого, я тебе питаю? Вліпили йому строгаца з попереч-
кою, і ділу кінець. А тут, а тут зовсім інший коленкор. Тут п'єш, а-а-а, й
ще хочеться, п'єш, а-а-а, й знову наливаєш. Симпатичний ти дядя,
Аркадій Петрович. І головне, такий уважний, чемний і не скупердяй, як
деякі інші. З таким і поговорити приємно, й випити. Унікальна особис-
тість!

Актик, кажеш? Актик у наших руках, Аркадій Петрович. Одкорегує-
мо, пригладимо, пошліфуюмо.

А-а-а, пакунок, ні, не забув. Я розумію, розумію — діткам гости-
нець. Мерсі!

— Слухай, Аркашо, чим ти мене так зачарував? Ну, полюбив я тебе,
як Ромео Джульєтту, слово честі. Дай я тебе обійму, розчудесний ти
мій бегемотику. Жаль тільки, що ти гусей не розводиш! Як-не-як, а
все-таки окраса навколишнього середовища!

Ну, що ти знову завів свою шарманку: ревізія, ревізія! Я ж тобі ска-
зав: усе буде в порядку, бо я полюбив тебе, бо ти — душа-чоловік.
Дай я тебе р-р-роз-цьо-цьомкаю!

В. ГЕРЛАВЕЦЬ.

м. Донецьк.

Картини з життя первісної людини

— Вас постригти чи поголити?

ПЕРШІ ДАРМОЇДИ

— Хто хоче стати людиною — ви-
ходить на роботу.

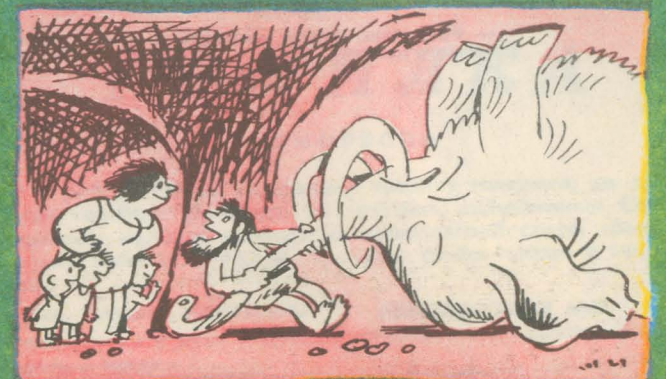
Мук творчості.

— Одрразу видно, що він новачок
на полюванні. Ця тварина травоїдна.
Пожмс трохи я виплюю. А він, бач,
кричить, як недорізаний...

— А мій чоловік на полюванні вже не ходить:
він розподіляє печери.

— Одркуй аліменти.

— Ти що, десь хильнув?
— Сьогодні мені догану вліпили...

розплата за чесність

Якби Олександра Максимівна Петренко, обліковець-касер Рогізької сільської Ради, знайшла спільну мову з новим головою виконкому Лідією Степанівною Травченко — усе було б добре. Від неї, власне, вимагалось небагато: підписувати деякі липові документи, дивитися крізь пальці на різні порушення і зловживання й мовчати. Якби вона виконувала усі ці нескладні умови, вона не сиділа б оце тепер уже понад рік без роботи, не витрачала б нервів і сил на різні заяви і скарги та не завдавала б клопотів різним службовим особам і установам.

Ах, як би усе було чудово, коли б тоді, у березні 1976 року, Олександра Максимівна скріпила своїм підписом

фіктивну угоду між сільрадою і трьома жителями села на виконанні земельної роботи, якої (угоди) ці жителі у вічі не бачили і яких (робіт) ніколи не виконували! І що було б змовчати Олександрі Максимівні тоді, коли Травченко залишила в себе на підвірт майже половину жердин, виписаних у лісництві для початкової школи; і тоді, коли Травченко підсунула їй на підпис ще одну угоду, знову ж таки з трьома сільськими жителями, — про обгородження цієї школи, у той час як цю роботу зробили, не претендуючи ні на яку оплату, батьки школярів. (До речі, в обох вищезгаданих підробних угодах фігурує й чоловік голови виконкому Ф. Г. Травченко...) Словом, не стримувала б О. М. Петренко на кожному кроці користолюбних захоплень своєї начальниці, — то й дотепер вони жили б із нею у мирі та злагоді.

А так — довелося розпрощатися спочатку з місцем обліковця-касера, а потім — і колегар-опалювача, куди Олександра Максимівна, не бажаючи виконувати незаконних розпо-

ряджень голови, зрештою перейшла за власним бажанням. Травченко дотримала своєї погрози: вижила неслухняного працівника зі своєї установи. Правда, невдовзі і їй самій довелося з тріском вилетіти з посади (її зловживання та махінації набули надто вже великого розголосу), але посадка, як кажуть космонавти, була м'якою: їй тут же доручили завідувати тваринницькою фермою в місцевому колгоспі імені Шевченка.

А от у Олександрі Максимівні — справи невеселі: вона й досі не трудовлаштована. Правда, їй усі співчужують, але конкретно нічого не роблять. Районний суд, куди вона звернулася з позовом, вирішив справу не на її користь. Бо формально, бачите, Травченко звільнила її ніби законно. Правда, є тут один нюанс, але ним ніхто не захотів поцікавитись. Коли Олександра Максимівна, відмовившись брати участь в аферах Травченко, написала заяву на виконком з проханням перевести її на роботу опалювача, виконком виніс (під редакцією Травченко) таку ухвалу: «Прохання

О. М. Петренко задовольнити після відробітку 12 днів і прийняти сезонним робітником». Ні про яке, як бачимо, переміщення у рішенні не йдеться, а йдеться про звільнення і прийняття на іншу роботу. Проте — це ще не найголовніше. Сезонний працівник, як відомо, має право кожен сезон поновлюватися на своєму попередньому місці. Травченко ж, давши попрацювати Олександрі Максимівні одну зиму, на наступний опалювальний сезон її вже не прийняла. Коли ж та звернулася до суду, голова сільради подала туди виписку з рішення виконкому, дофантазувавши такі слова: «прийняти... з 15 жовтня 1976 р. до 15 квітня 1977 р.». Тобто — лише на один сезон. Керуючись цією випискою, суд і відмовив Олександрі Максимівні у поновленні на роботі. І хоч вона заповняла суддю М. С. Слідовського, що виписки ця — сфабрикована і в рішенні виконкому нічого подібного не було, — суддя повірив не їй, а скріпленій круглою печаткою фальшиві. Тепер він скрушно зітхає і співчутливо киває головою: «Я не про-

ти, щоб Петренко працювала, мені самому її шкода. Я от іще поговорю з головою місцевого профспілки, щоб її влаштували...» Яка уважність, яка чуйність, чи не так? А між тим, від Михайла Станіславовича ніхто не вимагає ніякого співчуття і ніяких додаткових позаслужбових клопотів. А вимагається від нього одне: чітко виконати свій службовий обов'язок.

Викликає, м'яко кажучи, подив і позиція районних організацій. Створюється враження, що той, хто пропонував кандидатуру Травченко на пост голови сільради, просто пожартував. Бо від людини на цьому посту вимагаються передовсім такі риси, як кришталева чесність, принципиовість, активна турбота про інтереси трудящих, уміння спрямувати їхні зусилля на виконання народногосподарських завдань. Жодної з цих рис у Травченко немає.

А ось іще кілька фактів. Коли О. М. Петренко вперше просигналізувала до «Перця» про зловживання Травченко, редакція переслала її листа для перевірки і вжиття заходів до

Щорського райвиконкому. Голова райради Олексій Васильович Костюков відповів коротко: «Факти... не відповідають дійсності». На другий лист О. М. Петренко, пересланий до райкому партії, секретар райкому Борис Павлович Загребельний відповів уже менш категорично: «Факти... частково підтвердились». І лише після того, як Олександра Максимівна звернулася до «Перця» ще раз, на прохання редакції у справу втрутився Чернігівський обком партії. Було встановлено, що ВСІ факти, про які писала О. М. Петренко, підтвердились, а, крім того, виявлено ще багато нових фактів зловживання Травченко своїм службовим становищем. За що її звільнили, нарешті, з посади з доганною по партійній лінії.

А що ж поробляє О. М. Петренко? А вона, як кажуть, лишилася «при своїх інтересах». Як не дивно, але факт. Дуже сумний факт!!!

В. БОЙКО,
М. ПАЛЬЧИК.

Чернігівська область.

Текст І. ЛАШКОВА

Плакати І. СИЧОВА

Про техніку безпеки знову й знову
Не перший рік вони заводять мову.
Вже все зробили ради тої цілі.
Та тільки... на папері,
не на ділі!

ПОМИЛКА

ГУМОРЕСКА

Йду з роботи. Пізно. Затримався трохи у товариша, де оцінювали імпортований гарнітур. Кінчилося, як звичайно, скропленням. Отож і настрій добрий: мугикаю пісеньку із славновісної опери «Запорожець за Дунаєм». Коли це в темному провулку якийсь прохач із тих молодих та ранніх:

— Дед, закурити знайдеться?

Наче окропом у душу линує: не «громадянин» сказав, зрештою, не «чоловіче», а «дед»...

— А ти, жебраче, перш ніж цямкати, роздивися добренько, хто перед тобою: «дед» чи «громадянин»? — просвічую нахабі мозкові звивини. А воно, теля безприв'язне, замість того, щоб подякувати, чи в крайньому випадку змотати вудки, головою, як отой баран — бабах! — і мені просто в живіт.

Встояв я, тільки трохи похитнувся, мов на палубі. Видно, зіграла свою роль товаришева закусія, якою щільненько напакуював черево.

— Ах ти, хуліганське насіння! — кричу і йду на таран. Відчуваю, що запахло смаленим, нахаба рвонув тікати з поля бою. Я за ним.

«Вперьоді!» — даю собі для сміливості команду і, значить, б'ю на психіку атакатора. Наздогнав. Вхопив за рукав і до себе. Він до себе. Залишився рукав такий у мене. Чим не трофей! Гарзд, вирішую, нагнав я на тебе доброго ляку, отже, переслідування припиняється.

Як реліквію, несучи рукав додому. Буде живим доказом для Катрусі, що не тільки серванти скроплював у товариша, а й порядок наводив у місті.

Стуюю. Відчиняє син. Він наче щойно із стометрівки. Аж пара над ним клубочиться.

— Що з тобою, Микольцю?

— Маленька пригода. Вертав від товариша, і в темному провулку причепився п'яний тип. Просив закурити, а я не мав сигарет. То він затіяв бійку. Ледає вирвався. Правда, рукав від куртки залишився там...

Олександр ХОМЕНЧУК.

М. Любомль
Волинської області.

Мал. А. ВОРДУНІСА

— Розумієш, цуци не пасує до мого нового плаття.

Мал. Н. КОГАНА

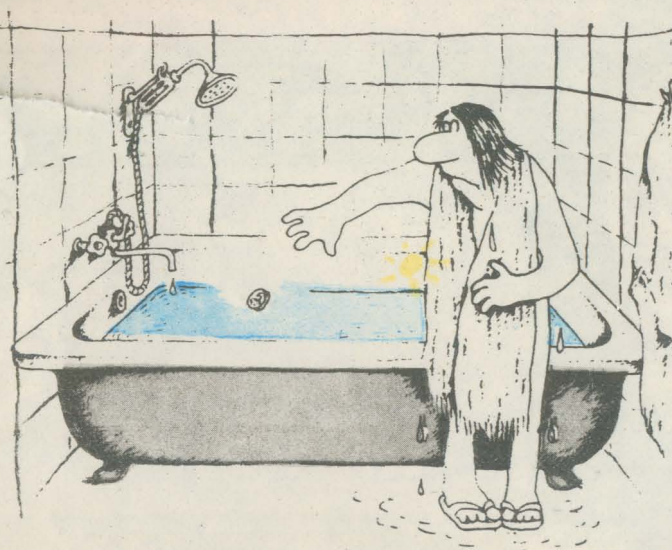
— А я звик до самообслуговування.

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

— Коли будете давати мені на чай, бабусю, врахуйте: я менше одного самовара за раз не випиваю.

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

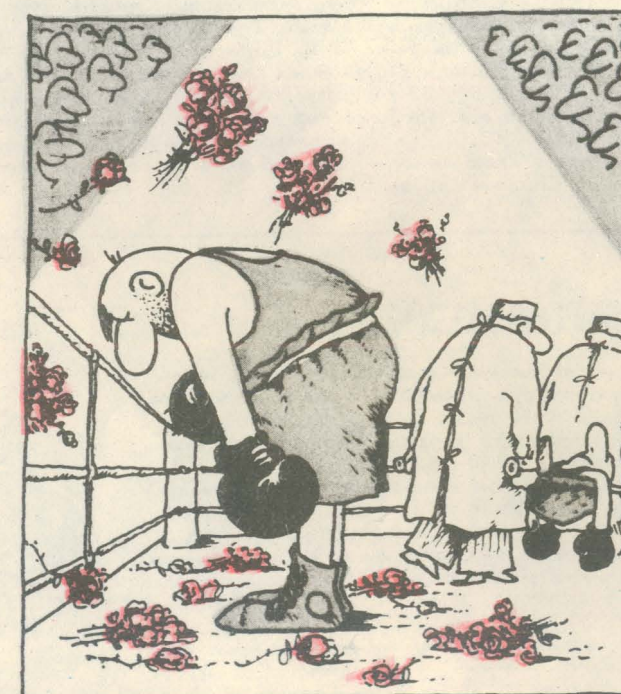
Без слів.

Мал. С. СПИЦИНА

Без слів.

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

Без слів.

Нотатки про їхні порядки

ЩЕДРА ПРИПРАВА

У деяких медикантах, як відомо, є певна кількість алкоголю. Без цього не обійтися. Але у США фармацевтичні фірми почали додавати в ліки алкоголь у таких дозах, що питущі можуть задовольняти свої потреби самими медикантами. Наприклад, ліки, що їх уживають проти сильних судорог, містять 68 процентів чистого спирту, тобто мають більше градусів, ніж віскі.

Звичайно, при цьому ніхто не виходив із старовинної мудрості, яка гласить, що каші маслом не зіпсуєш. Виходили з іншого: щедра алкогольна приправа збільшує попит на ліки, а значить, збільшує і прибутки фабрикантів. Що від цього здоров'я хворим не прибуде, бізнесменів від фармацевтичних не цікавить: алкоголь — у ліки, гроші — в сейфі!

ПЛОДИ НАУКИ

Поліцейська хроніка в західній пресі — це, як ведеться, повідомлення про бравих стражів порядку, які успішно ловлять злодіїв, грабіжників та інших карних злочинців. Такою була вона й у Федеративній Республіці Німеччини. Але тепер тут де-що змінилося: видавана в Дюссельдорфі газета «Дойче фолксцайтунг» під старою рубрикою «Поліцейська хроніка» з номера в номер друкує тепер повідомлення не про злочинців, спійманих поліцаями, а про... поліцаїв, спійманих іншими поліцаями!

Перегорнімо сторінки деяких номерів «Дойче фолксцайтунг»...

У Кельнській групі, або, точніше, згряя поліціянтів систематично грабувала вночі ту-тешні магазини. У Гамбурзі поліцаї-грабіжники облюбували знаменитий місцевий курорт і вивозили звідти цілі вантажні машини краденого майна. В курортному містечку Баденайлері стражі порядку спиртно грабували іноземних туристів...

Дюссельдорфська газета не тільки повідомляє про такі події, а й пробає, так би мовити, докопатися до їх коріння. Газета нагадує, що свого часу західнонімецьку поліцію власті закликали навчатися своєї справи в американських колег. Мовляв, у Сполучених Штатах — от де справжні поліцаї! Ішлося навіть про таку собі «американизацию» поліцейської справи в ФРН.

«Чи не надто буквально навчалися наші поліцаї у своїх колег у США? І чи не є теперішні становичі зі злочинністю серед наших поліціянтів одним із наслідків тої «американизации»? — запитує «Дойче фолксцайтунг».

Що ж, цілком слушне запитання.

— А погляньте-но, пане Ярославе, що там на Сході ся діє! — звернувся так званий президент так званого екзильного уряду, так званої Української Народної Республіки пан Микола Лівичий до бандерівського так званого прем'єр-міністра «вільної і незалежної» пана Ярослава Стецька.

Стецько вистромив голову з мюнхенської дорки.

— Нічого ся не діє.

— Може, буря здіймається?

Стецько повів носом, прислухався:

— Нее-е... Тихо...

— Та протріть спляки свої заспані! — верескнув Лівичий. — Мож, хоч заграву видко?

— А є... є, пане Миколо, жевріє.

— Ху-у, — полегшено зітхнув Лівичий. — Знаючи, Москва горить і Україна, знаючи, палає. Слава Ісусу!.. Я ж собі мізкую: що б то мій сон мав вичувати? Сплю, знаючи, та й бачу таку візію: до Києва під церковні дзвони і гарматні салви перевозять, знаючи, труни наших борців-героїв, щоб поховати їх у нашому національному Пантеоні слави. Попереду — труна Симона Петлюри!..

— Кого, кого? — нашорошив вуха Стецько.

— Та Петлюри ж, кажу.

— Чому Петлюри, а не Бандери? — звів брови так званий прем'єр.

— Бо Петлюра стоїть вище! — одрубав так званий президент.

— Як то так — вище? — витріщився Стецько. — Та я до самого Гітла... Черчил... до самого президента Америки дійду, а доведу, хто вище, хто більше наклав у справу України.

— Схаменіться, пане Ярославе! — замахав руками Лівичий. — Ви ж самі, знаючи, виразно визнали вищість української держави, проголошеної Петлюрою, ніж Степаном Бандерою. Та й проголошував він ту незалежність з ласки самого Гітлера. Та й згадати не шкодило б, що для проголошення вільної і самостійної, ні від кого не залежної української держави ви з Бандерою, знаючи, тряслися до Львова на голих полудрабках у німецькому обози... А Симон Петлюра мав гідність. Ви пробували навіть Гітлера мавпувати. Пам'ятаєте, як теплого літнього вечора з'явилися у Львові на громадські збори у військовому дощовому плащі з піднятим ковніром, бо ж саме фюрер так носив плащі?

— Чого ви мені в очі Гітлером штрикаєте? — скипів Стецько. — Якщо у вас така добра пам'ять, то згадайте, де були ви самі від року тисяча дев'ятсот сорок першого — до кінця війни! Хіба не на службі у тих же нацистів? Так чого ж ви ще тепер хочете!?

— Як то — чого? — уже в свою чергу, витріщився Лівичий. — Сподіваюся, ви

прочитали мою статтю, видрукувану в Америці у нашій «Свободі» од двадцять сьомого квітня минулого року? Там ясно сказано, для чого, знаючи, існує екзильний уряд УНРеспубліки і чого я особисто хочу. Цитую себе дослівно: «За наявності в близькому чи дальшому майбутньому сприятливої міжнародної ситуації Державний Центр УНР з екзильним урядом матиме правні підстави домагатися визнання себе тимчасовим фактичним урядом України».

Розгляньмо, які існують можливості, щоб міжнародна ситуація стала для нас сприятливою. Насамперед — це війна поміж Заходом і Сходом. От у цьому випадку і прийшов би момент для дії українського екзильного уряду...

Можє бути, що конвенціональна війна не набрала б всесвітнього масштабу, але, вибувши в якійсь частині земської кулі, вона могла б допровадити до зрівняння дипломатичних зносин багатьох держав Заходу, не виключаючи Сполучених Штати, з СССР. А зрівняння дипломатичних зносин з СССР уже відкривало б великі можливості для дії екзильного уряду... Як бачите, пане Ярославе, я хочу війни. Всесвітнього масштабу, знаючи. В крайньому разі — такої, яка допровадила б до зрівняння дипломатичних зносин із совітами.

Стецько мов то шилом штрикнув:

— А я хіба проти? Я так само, як і ви, волю видіти СРСР суціль у вогні та полум'ї!

— Та ж горить уже! — нагадав Лівичий.

— Егеж, — схаменувся Стецько. — Чого ж ми тут за чуби схопилися? Консолідуймося та й спільно рушаймо на Україну, поки горить.

— Маєте слушність, — закивав головою Лівичий. — Нащо нам горшки бити? Консолідуймося!

— І рушаймо! — докінчив так званий прем'єр-міністр.

— Рушаймо!.. Але... — зам'явся пан так званий президент, — при цій okazji не можу обминути чоломканням своєї рідної, знаючи, дружини, Гельги Лівичий. Вона ж з нагоди сімдесятиліття від дня моїх уродин пожертвувала тисячу американських доларів на фонд імені Симона Петлюри...

— Ви знову за своє, — набурмосився Стецько. — Знов на Петлюру повертаєте, аби Бандеру применшити. А ще консолидуватися збиралися!

— Та чекайте-но, пане Ярославе, — замахав руками Лівичий. — То я про Петлюру так, принагідно згадав, про Гельгу мовивши. Я лише на предмет клумак з харчами. Дорога ж не близька...

Поки лаштувалися, поки Гельга сидора готувала, вона й зовсім розвиднілася. Пожежа виявилася черговим витвором хворобливої уяви — видали жадане за яване. Насправді ж то сонце сходило.

А. КАРИЯ.

ПРИЄМНОГО АПЕТИТУ!

Донедавна вважалося, що малопочесний європейський рекорд у справі фальсифікації продуктів харчування міцно утримує за собою Італія. Один за одним вибухали тут гучні скандали зі спритними ділками, котрі за допомогою певних хімічних маніпуляцій «перетворювали» вироблювані ними низькосортні продовольчі товари на сорти «екстра» і «люкс». Аж, виявляється, тих спритних італійців переплюнули ділки із Західного Берліна.

Чиновики із західноберлінського сенату (так тут зветься магістрат) з ніг збилися, розслідуючи численні випадки з низькосортними і навіть шкідливими для людського здоров'я продуктами харчування,

причепуреними під делікатеси. Лише минулого року в прокуратуру міста надійшло понад п'ять тисяч таких справ. Прокуратура приступила до діла і спромоглася розслідувати з них аж... 451!

А тим часом всезнаюча статистика наводить цікаві цифри. Їх чимало, але обмежимося лише кількома. Випадків отруєння відвідувачів західноберлінських ресторанів минулого року зареєстровано 233, випадків отруєння дітей — 4805, дорослих — 3260...

Та одної цифри західноберлінська статистика усе-таки не наводить: скільки грошей поклали в свої кишені спритні фальсифікатори.

Діло до поцілунків

ГУМОРЕСКА

Людина я маленька. Але на своєму місці сиджу міцно й діло своє знаю. Не будь я таким, мене б не тримали на відповідальній роботі у колгоспному будинку оздоровлення. Оздоровлюємо ми всіх водо- і повітротерапією. Як це називається по-науковому, точно не знаю, але один столичний товариш, що побував у нас у відрядженні сказав: «Тут справжній бальнеологія». Я навіть записав це слово. У ньому є щось таємниче, а головне — воно нікому не зрозуміле.

Для оздоровлення деяких людей у нашого голови є резерв — такий собі симпатичний будиночок. Стоїть він між вербами та кущами калини і так хитро стоїть, що прямо з веранди — вудочку в річку і — «ловися, рибко». Отож як приїде хтось у колгосп із тих «деяких», наша голова колгоспу Никифор Онурійович дзвонить мені: «Зеноне Венедиктовичу, зустрінь і доведи діло до поцілунків». Це означає — зроби так, щоб та ділова особа була повернута нашою гостинністю. Самі розумієте — діло це не просте. Але стараюся. Оце нещодавно приїздив якийсь Кіндрат Кіндратович, що свердловинами до підземних джерел відає. А нам ті свердловини для ферм потрібні, тільки лімітів у нас на це діло немає. Ось про нього я й розповім.

По всьому видать, людина страшенно ділова і дисциплінована, — попередив мене голова, натякаючи на приїзд Кіндрата Кіндратовича, — але без його обіцянки хоча б на дві свердловини не відпускай. Доводь діло до поцілунків.

Не стану хвалитися, але до ранку в мене було все в найкращому вигляді. Ще і туманець не розтанув у плавнях, а шофер Никифора Онурійовича причалив човна з ліричною назвою «Пірат» до мого берега. І вийшла з того «Пірата» людина високого зросту, серйозна. Вийшла і дивиться на світ білий такими очима, ніби в ньому, окрім планів і лімітів, нічого іншого немає для живої душі і серця.

— Здрастуйте! — вклонився я, — з неділею будьте здорові!

Гість навіть очима не повів у мій бік, мугикнув щось собі і дивиться на верхівки верб. Шофер підморгнув мені, відштовхнувшись від берега і подався на той бік.

— Пробачте, — звернувся я до Кіндрата Кіндратовича, — мене попередили, що ви любите відпочивати наодинці зі своїми думками, але, як говориться у нас, на голодний шлунок і думки пісні, тож прошу спершу до столу.

Кіндрат Кіндратович, певно, згадав, де він і чого приїхав, із верб перевів погляд на мене і сказав:

— Доброго ранку. Мене зовуть Кіндрат Кіндратович. А ви і є той Зенон Венедиктович?

— Отой Зенон, — кажу.

— Мені обіцяли тут тишу і абсолютний спокій. Я хочу зайнятися деякими проблемами.

— Не турбуйтеся, я вам забезпечу і тишу, і абсолютний спокій. Житимете ось у цьому будинку, — показав на резерв Никифора Онурійовича.

Кіндрат Кіндратович глянув на будиночок.

— Хм, а то що там? — Показав на веранду.

— Таранька в'ялиться, — пояснив я йому, — та ви не хвилюйтеся, якщо заважатиме, я миттю приберу.

— Що ви, що ви? — сполошився Кіндрат Кіндратович, — це чіпайте, не чіпайте, бога ради, це ж так екзотично.

Та бачили б ви оте здивування на його обличчі, коли він угледів на веранді здоровенну миску варених раків.

— Що? Вони досі є в річці? — запитав здивовано.

За кілька хвилин ми вже сиділи за столом. До помідорів, свіженьких огірочків відірвали з низки, що прямо над головою, по тараньці. Кажучи нашивидку, снідаємо ми, як і всі нормальні люди. І якраз у цю ліричну хвилину дзвоник на вудочці — дінь-дінь-дінь...

— Ху ти, поснідати не дає, — вдаю, що серджусь, біжу до однієї з вудочок, що звисають з веранди, і витягаю з води рибця отак грамів на чотириста. Кіндрата Кіндратовича наче хто вудлицем по голові ошелешив.

— Невже прямо отут ловиться? — дивується.

— А чого ж їй не ловиться, ловиться, — відповідаю. Не минуло і п'ятнадцяти хвилин, як озвалася дзвіночком друга вудочка. Кіндрат Кіндратович з клешнею рака в зубах кинувся до неї.

— Обережно, обережно! — кричу йому. Та хіба ж стримавш такого. Як ухопить вудлице, як смиконе!.. Таранька тріпнула в повітрі і шубовснула у воду. Кіндрат Кіндратович стоїть, мов приголомшений. Мені теж шкода такої здореної тараньки. Третя, яка мала ввійтись і таки ввіймалась того ранку, набавато менша. Витягнув її Кіндрат Кіндратович обережно. Зняв її з гачка, вхопив обома руками і мало не цілує.

— Це перша рибка в моєму житті, — каже, — ніколи не ловив.

Погомоніли ми з ним про насолоду від риболовлі після сніданку, він не спускав очей з вудочок, ждав дзвіночка. Я сидів спокійно, бо знав напевне: все, що мало спійматись цього ранку, уже спіймалося.

— Ось тепер, Кіндрате Кіндратовичу, — говорю після сніданку, — до обіду вам абсолютний спокій, а я спробую спіймати ще сомика, коропця, щоб було на юшку.

— Чи не можна і мені з вами? Я не заважатиму, ні, ні, я тільки дивитимусь, — лагідненько до мене Кіндрат Кіндратович.

Роздяглися ми з ним до пляжного одягу і пішли бережком. У кількох місцях він сам побавав закинути вудки на коропа. Страшенно захопився йому звадяти щастя. Поставили перемет на сома, між осокою та лагатам розкидали раковини. Десь уже за годину на дні човна з'явилися клешнясті, чорні, зіл рачидла. Кіндрат Кіндратович, мов мале дитя, забавляється ними, наче ніколи не бачив живих. Сиділи довгенько під вербами, коли це — смик, смик, потягло, потягло. У Кіндрата Кіндратовича затремтіли

руки. Вхопив він жилку — і до себе, а коропище — до себе, до себе. І почалося перетягування. Як побачив же він мало не метрову широчену чорну спину коропа, очі на мене виричали і ні слова, а короп трішки відпочив, здарив хвостом, крутнув і в глибочині. У Кіндрата Кіндратовича піт з лоба, очі горять, уявсь дрижить. Підтягнув він, мабуть, уже чи не в десятій раз коропа до берега, мало не до того місця, де він завжди починає вибрикувати, і говорить мені тихесенько, очевидно, щоб короп не підслухав:

— Зеноне Венедиктовичу, потримайте жилку, а я зараз візьму он той кілоп, аскочу у воду, підкрадусь ззаду і вдарию його по голові.

Можна було б дозволити Кіндратові Кіндратовичу і таку ще забаву, та побоявся: в тому місці крутий обрив і вода холодноюча.

А короп таки і справді був дло великої особи. Мало не цілісіньку годину ухевували ми його, доки не вилунали. Немалого і сома спіймали, затам шуку та карасиків для навару. Навчив я Кіндрата Кіндратовича і юшку варити, справжню, потрійну. Посідали з ним обідати уже надвечір. Гарно, апетитно обідали. Так от після якоїсь там, не рахував, Кіндрат Кіндратович сказав:

— Ех, Зеноне Венедиктовичу, Зеноне Венедиктовичу, ви — геній, ви начисто мені душу оновили. Дозвольте, я вас поцілую.

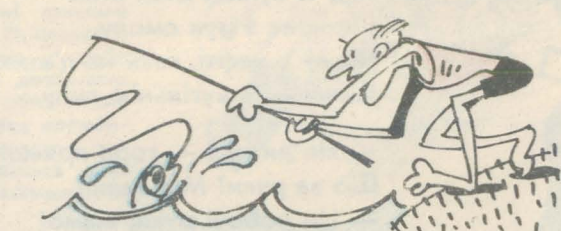
Випили ми з ним ще на брудершфат, закусили, чим послала річка, і він знову до мене:

— Зена, ти знаєш, мені хочеться зараз зробити щось велике, хороше, небувале в моєму житті, щоб усім від того було радісно...

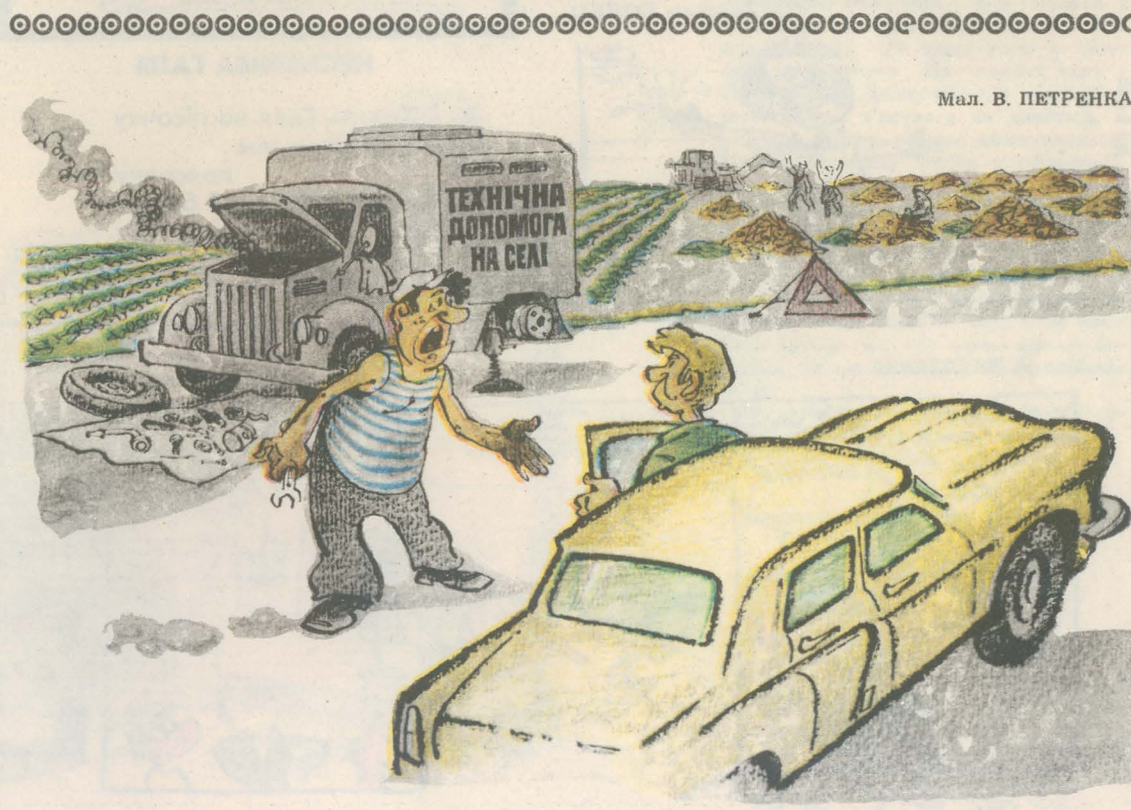
Кажучи нашивидку, Кіндрат Кіндратович вранці другого дня, відпливаючи «Піратом» з нашого будинку оздоровлення, дивився на світ білий такими очима, ніби не існувало в ньому ніяких планів, ніяких лімітів і проектів, а тільки хороші люди, яким совісно відмовити в чомусь. І що ви думаєте? Зважив він такі на наше прохання: три свердловини пробив без всяких лімітів і позачергово.

От що то значить оздоровити людину!

Іван ГАЙДАЙ.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

— Слухай, браток, а чи не знайдеться в тебе зайвого шплінта?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

БУКВАР

Ворона вчора до книгарні влетіла і сказала: — Кар-р-р! Тут всі книжки, я бачу, гарні, але чи є у вас буквар-р-р?!

Кар-кар!
Щоб в нім при кожному слові були картинки кольорові.

Аби й мої вороненята «кар-кар» навчилися читати!
Грицько ЧУБАЙ.

РОБОЧІ РУКИ

Йде із вулиці хлоп'ятко і здирає з рук смолу.
Ніс — у нафті, глей на п'ятах,
Щоки — в вугільній пилу...

— Не дитина — горе прямо!
Що за руки? Мий мені!..
— Це робочі руки, мамі!
— Не робчи, а брудні!

Грицько БОЙКО.

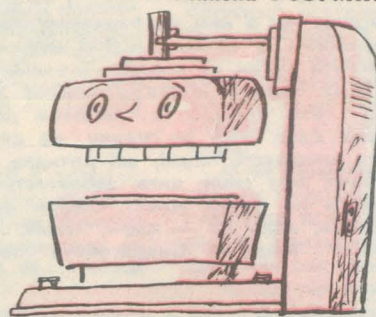
АКРОЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Сотні років мною на землі повсюди Енергійно в полі працювали люди. Разом з тим — гігант із міцної сталі, Під великим тиском створюю деталі!

(Відповідь — по вертикалі зверху вниз і навпаки).

Я — і прислівник, я — й хтось рогатий,
Коротко й стисло мене, діти, звати!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

НЕСМІЛИВА ГАЛЯ

Ходить Галя по пісочку В рятувальнім поясочку.

Каже Галя: — Я боюся,
Що в пісочку утоплюся.
Андрій КОЦЮБІНСЬКИЙ.

ХІБА РОЗБЕРЕШ

— А у нас сьогодні був урок співів! — хвалиться татові першокласниця Леся.
— Ну, і вмієш ти співати?
— Хіба розбереш, як гуртом співали, — відказує дівчинка.

Павло ЛАВРИК.

ХТО КОМУ!

У дитсадочку вихователька запитує Тетянку:
— Ти вранці сама вмиваєшся чи тобі допомагає мама?
— Це я допомагаю мамі мене вмивати! — гордо поправляє її дівчинка.

М. ЛУР'Є.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ОБМІН ДОСВІДОМ

ГУМОРЕСКА

— Питаєте, як удасться вирощувати щедрий урожай ранніх помідорів? — жінка розвела руками. — Ну, що вам сказати!.. Головне — це сумлінна, наполеглива праця. Самі знаєте: без трудів нема дармових плодів.

— Тобто овочів, — уточнив Віктор Свиридович Бурій і з професійною цікавістю запитав: — А знаєте, як величають помідора у Франції? — Звідки мені знати? Я там не була.

— «Яблуко кохання», — мовив чоловік. Рум'янолиця знизала плечима.

— А італійці нарекли синьйора Помідора «золотим яблуком».

— Оце справедливо, — погодилась жінка. — Це коли мовиться саме про ранній помідор. Адже він на вагу золота, — з ученим виглядом додав Віктор Свиридович, а сам аж тремтів з цікавості. — Бачу, у вас своєрідна лабораторія передового досвіду. Отож і поділіться ним. Правильно говорили на сьогоднішній нараді: з досвідом дружи, як з найкращим другом.

— Гм... Як вам сказати, — усміхнулася жінка. — Ранні помідори люблять, щоб коло них чаклували, ставилися до них ніжно, як до дітей: агусі, мої любі.

— Словом, дуже важливо добиватися високої культури землеробства, вчасно виконувати всі ефективні агротехнічні заходи, — випалив, як по писаному, чоловік.

— Аякже. Вставати треба зрання, бо воно ж — хто рано встане, тому й теплиця дає. Так і пантуй, щоб, наприклад, мороз не пошкодив.

— До речі, чим ви захищаете помідори від весняних заморозків?

— Плівою.

Потім Бурій поцікавився, чим краще захищати рослини від шкідників.

— Флорохосом, — коротко відказала яскраво-жовта.

— Тобто хлорофосом, — ввічливо поправив чоловік. — А ви спробуйте застосувати розчин метасфосу, бромфосу, ціа...

— Та я й не запам'ятаю, — перебила жінка.

— А я вам запишу, — Бурій дістав блокнот з написом «Учаснику наради овочівників» і виврав аркуша. — А чим ви поливаєте? Можливо, у вас якісь свої особисті «секрети»?

— Та які там «секрети». Поливаємо водою. А найкраща волога — це піт, — іронічно посмінулася молодичка, котрій почала набридати інформаційна злива.

— Воно-то так. Тільки ліпше поливати водою з домішуванням фосфорно-калійної підживи. Жив-

люща вода! — прищокнув Віктор Свиридович і знову запитав: — А чим ви удобрюєте ґрунт?

— Гноєм.

— І тільки?! Е-е, це дідівство. Обов'язково треба вносити ще й мінеральні добрива.

— Вносимо.

— Які саме? Якщо це не «секрет».

— Та якісь там у мішечках.

— Мабуть, сульфат амонію?

— Мабуть.

— А можливо, амофос?

— Можливо.

— А може бути, й нітрофос. Чи не так?

— Так, — байдуже підтакнула жінка.

— Усі ці добрива сприяють підвищенню якості городини, — підсумував Бурій. — До речі, у помідорах заліза більше, ніж у курятині...

— Якби його було більше, — у жінки урвалося довготерпіння, — тоді помідори були б важчими, а значить, і виторг щедрішим. До речі, ви, синьйор Помідор, думаєте купувати мою продукцію?

— Шабаш! Розвів тут теревені, — подав хтось голос позад Віктора Свиридовича.

— Та він мені вже голову проторохтів, — підхопила рум'янолиця володарка помідорів. — Задавав одне й те ж: поділіться досвідом роботи, розкажіть про «секрети». Бачу, вам розказувати про помідори, що чити рибу плавати. Ви й так дуже грамотні. Кажіть, скільки зважити? Не берете? То чого ж голову морочили?

...Розмова ця відбулася якраз після наради, на якій овочівники обмінювалися досвідом роботи. Скориставшись приїздом до міста, агроном із колгоспу «Прогрес» Віктор Свиридович Бурій заглянув на базар, хотів купити раненьких помідорів, які молодичка виростила на присадибній ділянці. Але не купив. Дорогі.

Лесюда КОМАРОВ.

м. Дніпропетровськ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А це пам'ять про мого першого чоловіка.

ЗАВТОРГ НЕЗНАЙ

Незнай замовив віників мільйон, Напхав товаром цим крамниці й склади. Тепер сміється з нього весь район: «Змели Незнай віники з посади».

РОЗМОВА У КНИГАРНІ

— Пішов у продаж мій новий роман? — Питає продавщицю Тур Степан. Та посміхнулася: — Бачите, нема: Пішов він... «на причепі» у Дюма.

ПОСТРИЖИНИ

П'ятнадцять днів пострижений Панас Збирив сміття на вулиці у нас. Тепер збирає друзів він до хати — Пострижини свої відсвяткувати.

Микола НЕТЕСА.

м. Гребінка
Полтавської області.

ОДНА ІЗ КРАЩИХ

УСМІШКА

— Алло, Стецюк?
— Так точно, Семене Петровичу. Доброго здоров'ячка вам.
— Де це тебе чорти носять? Все праця, кажеш? Гаразд... А що це ти, наче з-під землі, гудеш — чи, бува, не хильнув? Вже не п'єш? Що ж, розумно робиш. Тут така справа: приїхав кореспондент з області, цікавиться роботою кооперації; просить узяти інтер'ю в молодого спеціаліста, кращого продавця. То я його й послав до тебе. Там хто в тебе, Махнович? Це та, що ми преміювали на День кооператора? Як вона, толковий кадр? Добре покупця обслуговує?
— Тут таке діло, Семене Петровичу, скарги, значить, на неї і таке інше...
— То навіщо ж ти носишся з нею, як з писаною торбою? Навіщо висував на премію?!
— Тут таке діло, Семене Петровичу... Ви ж самі казали: «Висувай одну з кращих», а вона ж, бісень, з такими очима... втопитися можна...

Неля КАСЯНЧУК.

м. Бориспіль
Київської області.

ЗООАФОРИЗМИ

● Сові і журавлю день чорний.
● Вилупились, а тоді вже куку-рікай!

● Цінував коня, а вірів ка-каєві.
● Карнавальні маски тварин декому навіть личать.

● Не так підступна зозуля, як зозулин дитки.
Микола ПОЛОТАЙ.

ПЕРЦЕВІ
ВІДПОВІДАЮТЬ

★ На прохання жителів селища Чаплинки (Херсонщина) Перець побував у цьому райцентрі і свої враження опублікував у № 5 журналу. Голова виконкому Чаплинської райради Ю. І. Лещенко на цей виступ Перця надіслав редакції відповідь, що факти, вказані у фейлетоні, мали місце.

На всіх підприємствах, в організаціях райцентру обговорено фейлетон і розроблено конкретні заходи до усунення виявлених недоліків.

За упущення в роботі директорів комбінату громадського харчування Карпущі Г. В. оголошено сувору догану.

У районному Будинку культури значно поліпшено роботу гуртків художньої самодіяльності. Нині тут працює 10 гуртків. Створено агіт-культбригаду, яка регулярно виїздить і обслуговує працівників полів та тваринницьких ферм району.

За серйозні недоліки в роботі райпобуткомбінату директора Могайцева Г. С. звільнено з посади.

Покращено спортивно-масову роботу. Почалася реконструкція місцевого стадіону.

Налагоджується робота комбінату комунальних підприємств. Так водопровід по вулицях Леніна і Франка вже відремонтовано. А нині проводиться профілактичний ремонт усієї водопровідної мережі селища.

Одержано необхідні матеріали для реконструкції електронілії, що значно покращить електропостачання селища.

★ «Фізкульт-ура!» — так називалася замітка («Перець» № 7), а якій повідомлялося про те, що між селом Боровим та містом Соснівною (Львівщина) є напізаруйнований міст, якого ніхто не ремонтує.

Голова виконкому Соціальної райради В. І. Гончаренко повідомив редакції, що міст нині відремонтовано.

★ У листі колгоспників (село Броварки Полтавської області) писалося про те, що механік колгоспу «Ленінець» Дорошенко В. І. зловживає своїм службовим становищем, негідно поводить себе.

Начальник Глобинського райвідділу внутрішніх справ В. П. Лобода повідомив редакції, що при перевірці факти підтвердились.

За зловживання службовим становищем, п'ятиху рішенням бюро Глобинського райкому партії Дорошенко В. І. оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки, а працівника колгоспу «Ленінець» звільнено його з роботи.

★ Про те, що працівники місцевого магазину у селі Скотареве (Черкаська область) продають продукти по завищених цінах, писалося в листі до редакції.

Як повідомив голова Шполянської райспоживспілки А. С. Гончар, листа було розглянуто на зборах пайовиків та на засіданні правління районного споживчого товариства.

За порушення правил радянської торгівлі завідувач магазину Кондратюк Е. Ф. з роботи знято, продавця Шинкаренку Г. Н. оголошено сувору догану, а продавця Капусті А. К. та Дашко Т. І. — догани.

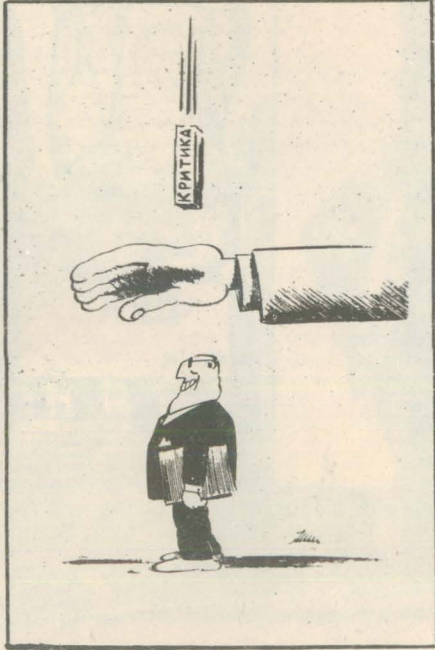
★ Майстер Турківського райміжколгоспбуду Михайличко Ф. Н. зловживав своїм службовим становищем, внаслідок чого було завдано матеріальних збитків державі. Про це йшлося в одному з листів до Перця.

Голова Львівського облміжколгоспбуду Я. Г. Клейншваг сповістив редакцію, що такий факт дійсно мав місце. Суму матеріального збитку повністю відшкодовано за рахунок Михайличка.

За відсутності належного контролю за роботою підлеглих та інші упущення голову правління Турківського райміжколгоспбуду Веселого Б. Н. з роботи звільнено.

— Ви, мабуть, вегетаріанець?

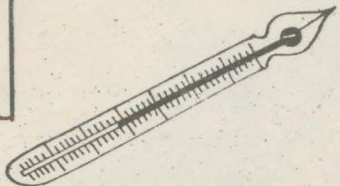
Без слів.

Без слів.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналі: «ОСТЕН» — Скопле, «РОГАЧ» — Братіслава, «ПАВ-ЛІХА» — Любляна.

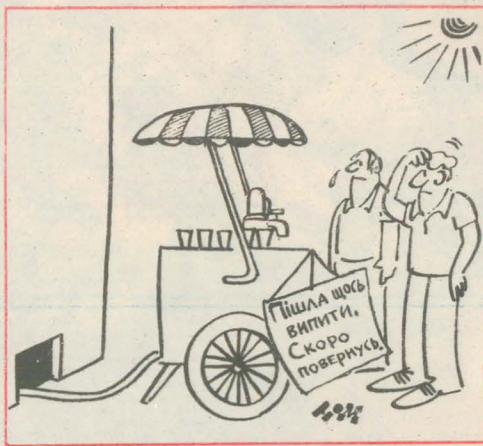
Ручка для писання ре-
цептів хворим на грип.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Мал. О. АЛЮШИЧЕВА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Отсканірован redaktor
для rutracker.org

Чи не допоміг би ти розв'язати задачу, яку запропонував нам харківський книжковий магазин № 15? Недавно зайти на адресу нашого училища надійшло сім посилок накладною платою на суму 100 крб. 10 коп. Повагалися ми — брати чи не брати, — взяли. Глянули, аж там — збірники задач по електротехніці для технікумів. І почали ми розв'язувати задачу з багатьма невідомими:

1) Як може училище з дворічним строком навчання використати ці підручники?
2) Для чого було пересилати їх із Харкова у Донецьк, якщо вони є у місцевому магазині «Технічна книга»?
3) І взагалі, навіщо висилати літературу туди, де її не замовляли, якщо у ній, можливо, відчувать гостру потребу десь в іншому місці?

Задача ця виявилася нам не під силу, і ми відправили сердитого листа до Харкова. І у відповідь одержали... ще одне поштове повідомлення про нову посилку вартістю 28 крб. 55 коп.

Невже, Перче, харківські книготорговці вирішили таким хитромудрим робом вийти у передовики по реалізації літератури? Якщо ця наша відгадка збігається з твоєю, то, отже, ми такі розв'язали цю задачу правильно. Проте хотілось би, щоб працівники книгарні № 15 більше нам таких головоломок не надсилали.

Н. КОВРИГІНА,
бібліотекар міського виробничо-технічного училища № 75.
м. Донецьк.

Я завідую госпмагом № 2 Нововолинського відділу робітничого постачання виробничого об'єднання «Укрзахіддугілля».

Нам, на жаль, частенько доводиться приймати назад від покупців придбані ними пральні машини, пилососи, холодильники, що не витримали гарантійного строку. Але, щоб повернути людям гроші за недоброякісну річ, ми повинні, згідно з правилами, мати на ту річ висновок бюро товарних експертів.

Експерта маємо викликати не пізніше п'яти днів після того, як покупець повернув нам товар, а сам він мусить з'явитися не пізніше трьох днів з дня одержання телеграми.

Я тобі це все так детально розповідаю, щоб ти уявив ту тяганину, з якою ми зіткнулися.

У кінці січня ми прийняли від покупців кілька холодильників та пральних машин і викликали, як годиться, експерта з Луцького бюро технічних експертів. Дочекалися його аж 16 квітня, та й то — після двох телеграфних нагадувань.

Експерт В. Е. Кравченко швидко все оглянув, усе записав і пообіцяв, що потрібні акти через кілька днів будуть у нас. Проте минуло вже чотири місяці, а від т. Кравченка — ні з носа вітру, ні з губи пари.

Я неодноразово дзвонив і йому, і начальнику бюро т. Серединській, пояснював, що ми не можемо повернути людям їхні гроші, але дозвонився лише до того, що мені пообіцяли: будеш набридати — взагалі нічого не одержиш.

Я спочатку хотів образитися, а потім подумав: може, бюро ніяк не зробить висновку про брак через те, що й саме його припускається у своїй роботі?

В. ТКАЧЕНКО.
Волинська область.

В. НАЗАРЧУК.

м. Черкаси.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 17 (1035). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 02. 08. 1978 р. Підписано до друку 23. 08. 78. ВФ 12485. Формат видання (на українському мові). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 02. 08. 1978 р. Підписано до друку 23. 08. 78. ВФ 12485. Формат видання 70х108/16. Офсетний друк. Умовно-друку арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 03856. Тираж 3.300.000. Видавництво «Радянська Україна».

© Журнал «Перець», 1978 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатися на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Монополії США, ЦРУ, зацікавлені в тому, щоб зберігся теперішній режим у Чилі, роблять все можливе, щоб цей режим був якомога довше. (Із газет).

Мал. Є. МИЛУТКИ

Чилійська заводна горила з американським ключиком.

Як свідчить статистика, такі міста США, як Нью-Йорк, Чикаго і Вашингтон, займають перші три місця в Америці за кількістю злочинів. (Із газет).

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

«Переможці».

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ей, дисиденти! Ану підштовхніть.